
Jedenáctá rozhodne

KAPITOLA 6

Dvěře otevřela drobná běloška k padesáti oblečená do legín pod květovanou zástěrou. Výraz měla strnulý a maskaru pod očima rozmazanou. Nehty měla okousané až k prstům.

Řekla, že se jmenuje Janet Worleyová, a já jí sdělila své jméno, ukázala odznak a představila svého partáka, který se jí zeptal: „Jak se máte, paní Worleyová?“

„Hrozně, díky za optání.“

„To bude dobré. Už jsme tady,“ ujistil ji Rich.

Conklin to s lidmi umí, zvlášť se ženami. Je tím tak trochu proslulý.

Chtěla jsem zas okamžitě všechno vědět, což se mi stává pokaždé, když začínám pracovat na novém případu. Rozhlížela jsem se po hale, zatímco Conklin mluvil s Janet Worleyovou a dělal si poznámky. Vstupní hala byla obrovská, měla šest metrů vysoký strop a ozdobné sádrové římsy; po mé pravé ruce vedlo do vyšších pater točité schodiště.

Všechno bylo pečlivě uklizené, ani jedna tráseň koberce nebyla ohrnutá.

Janet Worleyová právě říkala Conklinovi: „Můj manžel a já jsme jenom správci, víte. Tenhle dům má obytnou plochu dva tisíce osm set metrů čtverečních a máme svůj rozvrh prací. V posledních třech dnech uklízíme křídlo domu na straně Ellsworth Place.“

Při pohledu do haly jsem si pomyslela, že dům vypadá ponuře, což se od pozůstatku viktoriánské éry dalo čekat. Vstoupili jsme snad do staré anglické detektivky? Číhá tam někde Agatha Christie?

Janet Worleyová za mnou stále mluvila s Conklinem a měla jeho plnou pozornost. Chtěla jsem si ji vyslechnout, ale vyprávěla příliš zdlouhavě a já cítila, jak nás tlačí čas.

„Proč jste zavolala policii?“ zeptal se Conklin.

„Radši vám to ukážu,“ odvětila Worleyová.

Následovali jsme tu drobnou ženu, která nás vedla přes halu, kolem knihovny a do obývacího pokoje s obrovským krbem a mohutným koženým nábytkem. Barevným sklem pronikalo sluneční světlo a kreslilo duhy na mramorové podlaze. Pokračovali jsme přes kuchyň velkou jako v restauraci a konečně dorazili k zadním dveřím.

Worleyová řekla: „V téhle části domu jsme nebyli od minulého pátku. Ano, je to tak, už jsou to tři dny. Nevím, jak dlouho to tam je.“

Otevřela dveře a já sledovala Janetin prst ukazující na cihlové nádvoří lemované chryzantémami na zadní zahradě.

Na okamžik se mi zatočila hlava, protože to, co jsem uviděla, bylo prostě neuvěřitelné.

Na nádvoří byly dvě uříznuté *hlavy* obložené vonnými věnci z bílých květů chryzantém.

Zdálo se mi, že se na mě dívají.

Byl to hrůzný a šokující pohled, jako dělaný pro titulní stranu *National Enquireru*. Tohle však nebyla invaze mimozemšťanů ani halloweenský žertík.

Conklin se ke mně obrátil a v jeho očích se odrážel můj šok.

„Ty hlavy jsou skutečné, co?“ zeptala jsem se ho.

„Skutečné, a jak řekla ta paní, určitě mrtvé.“

KAPITOLA 7

Adrenalin prolétl mým krevním řečištěm jako plamen po krátké zápalné šňůře. Co se tady stalo?

Na co se to proboha dívám?

Hlava napravo byla nejohroženější, protože byla celkem čerstvá. Původně patřila ženě okolo pětaticeti, s dlouhými hnědými vlasy a piercingem na levé straně nosu. Oči byly příliš zakalené, než aby se dala poznat barva.

Ve vlasech měla hlínu, která vypadala na zahradní prst, a na měkkých tkáních už pracovali červi, ale z jejích rysů toho zbylo dost, aby se dala určit její podoba a nejspíš i totožnost.

Z další hlavy zbyla jen holá lebka s dolní čelistí a kompletní sadou zdravých zubů.

Na cihlách před hlavami ležely rubem nahoru dvě kartičky, na nichž byla propiskou napsaná čísla. Na kartičce před lebkou stálo 104. Druhá kartička, před hlavou useknutou nedávno, nesla číslo 613.

Co ta čísla znamenají?

Odkud jsou ty hlavy?

Proč je tam někdo takhle vystavil?

Odrhla jsem zrak od hlav a pohlédla do tváře Janet Worleyové. Zakrývala si oběma rukama ústa a po tvářích jí tekly slzy.

Viděla jsem, že se brzy zhroutí. Musela jsem ji vyslechnout. Hned.

„Komu ty ostatky patří? Kde jsou těla? Povězte nám to, slečno Worleyová.“

„Já? Vím jenom, co jsem vám právě řekla. To já zavolala policii.“

„Tak kdo udělal tohle?“

„Nemám ponětí. Opravdu nevím.“

„Uvědomujete si, doufám, že lhaním ze sebe uděláte spoluviníka.“

„Proboha, já nic *nevím!*“

Ozval se Conklin. „Potřebujeme jména všech, kteří byli v tomhle domě od minulého pátku.“

„Samozřejmě, ale to byl jen můj manžel, dcera a já.“

„A pan Chandler?“

„Bože, to ne. Neviděla jsem ho už tři měsíce.“

„Pohnula jste těmi hlavami nebo něčím jiným na nádvoří?“

„Ne, ne, ne. Asi v sedm ráno jsem otevřela dveře, abych vyvětrala pokoj, a uviděla *tohle*. Zavolala jsem manžela a pak vytočila devět-jedna-jedna.“

Janet Worleyová vstoupila do domu a Conklin a já jsme zůstali venku, abychom rozjímali nad smyslem *tohohle*.

Byl to satanismus? Terorismus? Vraždy související s drogami? Kdo jsou ty oběti? Co se jim stalo?

Chtěla jsem se začít rozhlížet kolem, ale zůstali jsme s Conklinem stát na cihlách a soustředili se na to, co jsme viděli bez narušení důkazů.

Brady nás požádal o předběžnou obhlídku místa činu.

Tohle byla naše práce: obhlédnout zločin a povědět poručíkovi, jestli je to obyčejná dvojnásobná vražda, nebo následek řádění šilence, který by se měl předat oddělení významných případů.

„Ani nevím, na co se vlastně dívám,“ přiznala jsem Conklinovi.

Po pravdě řečeno nic podobného jsem v životě neviděla.

KAPITOLA 8

Zadní zahradu tvořil pozemek o rozloze asi tři tisíce metrů čtverečních, který vypadal jako kus lesa položený za Ellsworthův dům vcelku.

Parcelu stínily budovy a vzrostlé stromy, křížovaly ji pěšiny vysypané suchou kůrou a ohraničoval ji dům na jedné straně a třímetrová cihlová zeď, která se setkávala u kolny na náradí na protější konci zahrady.

Když jsem se rozhlédla po vchodech, uviděla jsem kromě hlavní brány s vypáčeným zámekem pět dveří vedoucích do zahrady z hlavního domu a branku vedle kolny.

„Tamhle je multifunkční nástroj,“ poznamenal Conklin.

Ukazoval na lopatu napůl zakrytou keřem, za kterou byla hromada hlíny a díra vyhloubená v zemi. Jáma měla v průměru asi šedesát centimetrů a byla právě dost velká na přesazení chryzantémy – a také na zahrabání hlavy oddělené od těla.

Spatřila jsem druhou díru, sotva viditelnou z opačného konce nádvoří. Vedle ní ležel oválný kámen.

Teď, když jsem je hledala, uviděla jsem v zahradě další kameny. Možná tam byly jen pro ozdobu, ale mohly také sloužit jako značky.

Pokud byla lopata použita k vypáčení zámku, znamenalo to, že ten, kdo se dovnitř vloupal, věděl, kde má oddělené hlavy hledat, a přišel je vykopat.

Byl tedy ten vetřelec také vrah?

Nebo byl spoluvíníkem jakéhosi masakru, který se tam odehrál?

Znovu jsem se podívala na kartičky s čísly.

Když po sobě vrah úmyslně nechá navštívenku, je to výzva. Obvykle se tak snaží ukázat policistům, že je chytřejší než oni, a hraje tím velmi riskantní hru.

Hrací plochu jsem viděla takto: velká skrytá zahrada, dvě uříznuté hlavy obrostlé kvítím, záhadná čísla na dvou stejných kartičkách.

Naznačovala ta čísla snad, kolik hlav je na zahradě? Mohly tam být pohřbené stovky lebek, nejspíš naházených v jámách jedna na druhé?

Kromě hrůznosti jsem v té scéně s lebkami zatím neviděla žádný smysl nebo účel, ale byli jsme teprve na začátku a ještě nepronikli pod povrch.

Obrátila jsem se ke Conklinovi. „Nejrychlejší způsob bude taky nejlepší.“

„Radar pronikající pod zem,“ řekl, zatímco se rozhlížel po zahradě.

„A psi na vyhledávání mrtvol. Musíme to tady celé překopat.“

KAPITOLA 9

V kuchyni Ellsworthova domu jsme se setkali s Nigelem Worleym. Byl asi o třicet centimetrů vyšší než jeho žena a mohl mít o dobrých šedesát nafouknutých kilogramů víc než ona. Obličej měl oteklý. Vypadal na těžkého pijana a já si všimla, že má hrubé ruce s tmavými skvrnami. Odpovídal jen na otázky směřované přímo jemu, a když promluvil, jako by oslovoval místo ve vzduchu mezi Conklinem a mnou.

Pan Worley neměl žádné teorie o těch uříznutých hlavách a jeho tón byl nepřátelský. Musel však učinit oficiální výpověď. Nedali jsme mu na vybranou. Worleyovi nebyli jen svědci, ale také jediní podezřelí, které jsme měli.

Zapnuli jsme sirénu a odvezli anglický pár z rezidence do Budovy spravedlnosti.

Zatímco Conklin vyslychal Nigela Worleyho, já se posadila naproti Janet Worleyové v menší z našich dvou výslechových místností. Brady přecházel neviděný za sklem.

Brady mi už řekl, že je nešťastný z toho, jak se situace vyvinula. Podle jeho názoru byl případ Ellsworth dehtová jáma a Conklina a mě stáhne pod hladinu. Potřeboval nás na případ policisty, který vzal spravedlnost do vlastních rukou, a chtěl, abychom se do něho pustili okamžitě.

Chápala jsem jeho obavy, ale na vlastní oči jsem viděla uříznutou hlavu ženy, která ještě před týdnem žila. Označili jsme ji jménem Jane Doeová, protože jsme neznali její totožnost, a čekalo ji oficiální číslo případu a zásuvka v chladicím boxu v márnici.

Kamera v rohu výslechové místnosti běžela, zatímco mi Janet Worleyová vyprávěla, že ona a Nigel přišli do Spojených států z Anglie před deseti lety a že pracují pro Harryho Chandlera od chvíle, kdy areál koupil.

Prohlásila, že Chandlerovy „zbožňuje“ a že ji náhlé zmizení paní Chandlerové šokovalo a zdrtilo. Worleyovi bydleli v areálu, když šel pan Chandler před soud, částečně proto, že tam ráda bydlela jejich dcera – tehdy i teď.

„Nicole pracuje v Agentuře pro ryby a divokou zvěř,“ řekla mi Janet. „Celý víkend nebyla doma. Je bioložka, víte. Předpokládám, že je na nějaké výpravě za záchranou zvířat. Nemůžu se jí dovolat na mobil.“

Janet Worleyová si myslela, že se Nicole toho večera vrátí domů, ale připustila, že si u ní nikdy není jistá.

„Je jí šestadvacet, víte. Má svůj vlastní život.“

„Vysvětlete mi, k čemu jsou ty další budovy v Ellsworth Place, které vypadají jako součást Ellsworthova areálu.“

„Původně tam bylo ubytované služebnictvo, ale v průběhu let tam vznikly byty. Všechny patří panu Chandlerovi,“ odpověděla Janet Worleyová. „Teď se však snaží nájemníky vystěhovat. Už jich tam zbylo jen pár.“

Janet Worleyová mi pověděla, že Nicole bydlí v čísle 2, řidič pana Chandlera v čísle 4 a zbývající dvě budovy jsou prázdné.

Pátrala jsem po rozporech ve výpovědi paní Worleyové, sledovala její řeč těla a došla k závěru, že je pravdomluvná. Požádala jsem ji, aby mi sepsala jména a telefonní čísla Chandlerova personálu žijícího v Ellsworth Place, a zatímco to dělala, vyšla jsem z místnosti a porovnála si poznámky s Conklinem.

Nigel Worley pověděl Conklinovi stejný příběh jako Janet mně. Řekl, že nikdo nechová zášť vůči němu, jeho ženě ani dceři a že panu Chandlerovi nechodily do areálu žádné nenávistné dopisy a neměl ani žádné výhružné telefonáty.

Stejně jako jeho žena trval Nigel Worley na tom, že nemá tušení, kdo mohl umístit uříznuté hlavy na nádvoří a že oběť s dlouhými hnědými vlasy nikdy neviděl.

Pokud jsem mohla Worleyovým věřit, strávili spolu za posledních deset let prakticky každou minutu a mohli si navzájem dosvědčit, kde se během inkriminovaného víkendu nacházeli.

Byla jsem frustrovaná, ale snažila se nedat to najevo.

Jak mohl Brady očekávat, že nechám naši Jane Doeovou a tu lebku neidentifikovanou? Jak jsem ten případ mohla odsunout stranou, aniž bych ho vyřešila?

To bych nedokázala.